

Ongeremde kinderpraat

Geven om vergeving en vergeving om te geven

December, feestdagen, vakantie ... en cadeautjes? Wel, wij zijn eigenlijk geen cadeautjesgezin. Niet dat we geen cadeautjes geven, maar we wachten er niet mee tot de-door-de-maatschappij-opgelegde-dag om ze te geven.

Als we iets willen geven, dan doen we dat gewoon (en dat hoeft zeker niet altijd geld te kosten), zomaar... omdat geven leuk is, omdat geven plezier geeft, omdat geven je tot een beter mens maakt en zelfs tot een beter kind.

Schoendoosactie

Zo doen we als gezin elk jaar mee met de schoendoosactie (<https://schoendoosactie.nl/>). Het principe is heel simpel: je versiert een schoendoos, je stopt ze vol met spullen die jij graag zou krijgen als je normaal geen cadeautjes krijgt en je brengt ze naar een inzamelpunt. Ondertussen hebben we 5 kinderen, dus vinden we het een minimum dat we ook 5 schoendozen vullen voor kinderen die niets hebben. Best moeilijk, ook voor onze kinderen. Juda kwam al aanlopen: "Mama, deze auto wil ik wel in mijn schoendoos steken!", waarop Micha afkeurend reageerde: "Juda, dat kan je echt niet doen, dit is geen mooie auto meer. Zou jij dat

leuk vinden om een autootje te krijgen waar al veel verf af is?"... Juda ziet zijn 'fout' in en keert even later terug met de mooiste carsauto die ze hebben. Ook de ganse collectie dino's verdween dit jaar in één van de schoendozen. Ik voorzag in tandenborstels, zeep en bekers, de kinderen voor gevulde knikkerzakken met marblemaniaknikkers en leuke autootjes...

Ontmijnen

Iets anders wat we onze kinderen graag leren om te geven en vragen is vergeving. Met vijf jongens in huis kan het hier soms wel eens stevig knallen; met elkaar, met ouders en met zichzelf. De snelste proefondervindelijke gevonden manier om de explosie te ontmijnen of in te perken is

ze naar hun kamer te sturen. Het duurt dan gemiddeld 2,5 minuut of de livingdeur gaat open. Abel kan écht niet langer alleen zijn. *“Sorry mama, wil je mij vergeven?”*, gevolgd door een hele dikke knuffel. Juda blijft meestal braaf op zijn bed tot we tot bij hem komen. Meestal krijgen we dan snikkend te horen: *“Ik vergeef jou, hoor mama”*. Hij heeft nog niet helemaal door dat 't andersom is. Micha is ons koppig ezeltje, die moet nog wat langer grommen en brommen...

Recent was er een stevige aanvaring met Eli en schoot ik behoorlijk uit mijn sloffen. Ik was zo verbolgen dat ik geen goede woorden vond om mijn verdriet en teleurstelling uit te drukken. Ik ontdekte dat Eli in de whatsappgroep van zijn klas

een mopje had gemaakt over zelfmoord. Ik schrok mij een ongeluk! Ik schreeuwde dat ik mijn kinderen toch zo niet opgevoed had en dat ik me diep schaamde om mijn zoon die zo iets kon doen... Degene die mij kennen weten dat ik dat niet 1x herhaald heb, ook geen 2x, maar eindeloos veel keren. Ik tierde dat ik een vriendin had verloren aan zelfmoord. Ik brulde dat er in zijn klas misschien wel kindjes zijn die een ouder, broer of zus hadden verloren aan zelfmoord, dat hij al die mensen heel diep kwetste door zo licht over dit onderwerp te gaan. Ik zei dat hij duidelijk geen smartphone waardig is; hij kan er niet mee omgaan en nog een heleboel van die dingen die je wel kan denken en misschien wel kan zeggen, maar zeker niet op deze manier. Tot hij brak, tot het loeihard binnenkwam,

tot de tranen over zijn wangen rolden en zijn schouders schokten en hij zijn hoofd boog met de woorden: *“Het spijt me mama, ik begrijp niet hoe ik zo iets kon schrijven, denk je dat je mij kan vergeven?”* En toen kwam het bij mij binnen, ik brak, het kwam loeihard binnen, ik moest erg slikken om niet te huilen, ik nam hem in mijn armen en zei: *“Ik denk het wel, maar er zijn er nog veel meer waar jij het goed mee moet maken...”* en dan kwam het nog harder binnen, het brak mijn hart... Wat was ik als moeder tekeergegaan, zo hoort een mama niet om te gaan met haar zoon. *“Lieve zoon, wil jij ook mij vergeven?”*

Ann Van der Flaas,
mama van Eli (12 jaar), Micha
(10 jaar), Abel (8 jaar), Juda (5 jaar)
en pleegmama van Rafaël (5 jaar)